

ROZSUDOK SÚDNEHO DVORA (prvá komora)
z 28. septembra 2006 *

Vo veci C-467/04,

ktorej predmetom je návrh na začatie prejudiciálneho konania podľa článku 35 EÚ, podaný rozhodnutím Audiencia Provincial de Málaga (Španielsko) z 8. júla 2004 a doručený Súdnemu dvoru 2. novembra 2004, ktorý súvisí s trestným konaním:

Giuseppe Francesco Gasparini,

José Mª L. A. Gasparini,

Giuseppe Costa Bozzo,

Juan de Lucchi Calcagno,

Francesco Mario Gasparini,

José A. Hormiga Marrero,

Sindicatura Quiebra,

* Jazyk konania: španielčina.

SÚDNY DVOR (prvá komora),

v zložení: predseda prvej komory P. Jann, sudcovia N. Colneric (spravodajkyňa),
J. N. Cunha Rodrigues, M. Ilešič a E. Levits,

generálna advokátka: E. Sharpston,
tajomník: M. Ferreira, hlavná referentka,

so zreteľom na písomnú časť konania a po pojednávaní zo 16. marca 2006,

so zreteľom na pripomienky, ktoré predložili:

- G. F. Gasparini, v zastúpení: H. Oliva García, L. Pinto, I. Ayala Gómez
a P. González Rivero, abogados,

- J. Mª L. A. Gasparini, v zastúpení: C. Font Felú, abogado,

- G. Costa Bozzo, v zastúpení: L. Rodríguez Ramos, abogado, a J.C. Randón
Reyna, procurador,

- J. de Lucchi Calcagno, v zastúpení: F. García Guerrero-Strachan, abogado,
a B. De Lucchi López, procuradora,

- F. M. Gasparini, v zastúpení: J. García Alarcón, abogado,

- španielska vláda, v zastúpení: M. Muñoz Pérez, splnomocnený zástupca,

- francúzska vláda, v zastúpení: J.-C. Niollet, splnomocnený zástupca,

- talianska vláda, v zastúpení: I. M. Braguglia, splnomocnený zástupca, za právnej pomoci G. Aiello, avvocato dello Stato,

- holandská vláda, v zastúpení: H. G. Sevenster, C. Wissels a C. ten Dam, splnomocnené zástupkyne,

- poľská vláda, v zastúpení: T. Nowakowski, splnomocnený zástupca,

- Komisia Európskych spoločností, v zastúpení: L. Escobar Guerrero, W. Bogensberger a F. Jimeno Fernández, splnomocnení zástupcovia,

po vypočutí návrhov generálnej advokátky na pojednávaní 15. júna 2006,

vyhlásil tento

Rozsudok

- 1 Návrh na začatie prejudiciálneho konania sa týka výkladu na jednej strane článku 54 dohovoru, ktorým sa vykonáva Schengenská dohoda zo 14. júna 1985 uzatvorená medzi vládami štátov hospodárskej únie Beneluxu, Spolkovej republiky Nemecko a Francúzskej republiky o postupnom zrušení kontrol na ich spoločných hraniciach (Ú. v. ES L 239, 2000, s. 19; Mím. vyd. 19/002, s. 9, ďalej len „DVSD“), podpísaného 19. júna 1990 v Schengene (Luxembursko), a na druhej strane článku 24 ES.

- 2 Tento návrh bol predložený v súvislosti s trestným konaním začatým proti G. F. Gasparinimu, J. Mª L. A. Gasparinimu, Costovi Bozzovi, de Lucchi Calcagnovi, F. M. Gasparinimu a Hormigovi Marrerovi, ako aj proti de la Sindicaturovi Quiebriovi, obvineným z toho, že na španielsky trh uviedli pašovaný olivový olej, čím porušili právne predpisy o obehu tovaru v styku s cudzinou.

Právny rámec

Právna úprava Spoločenstva

- 3 Podľa článku 1 protokolu, ktorým sa začleňuje Schengenské *acquis* do rámca Európskej únie a ktorý tvorí prílohu Zmluvy o Európskej únii a Zmluvy o založení Európskeho spoločenstva Amsterdamskou zmluvou (ďalej len „protokol“), trinásť

členských štátov Európskej únie, vrátane Španielskeho kráľovstva a Portugalskej republiky, sú oprávnené založiť medzi sebou užšiu spoluprácu v rámci pôsobnosti Schengenského *acquis* tak, ako je uvedené v prílohe k tomuto protokolu.

- 4 K takto definovanému Schengenskému *acquis* patrí predovšetkým dohoda podpísaná 14. júna 1985 v Schengene medzi vládami štátov hospodárskej únie Beneluxu, Spolkovej republiky Nemecko a Francúzskej republiky o postupnom odstraňovaní kontrol na ich spoločných hraniciach (Ú. v. ES L 239, 2000, s. 13; Mim. vyd. 19/002, s. 3, ďalej len „Schengenská dohoda“), ako aj DVSD.
- 5 Podľa článku 2 ods. 1 prvého pododseku protokolu sa Schengenské *acquis* okamžite uplatňuje v trinástich členských štátoch uvedených v článku 1 tohto protokolu od dátumu nadobudnutia platnosti Amsterdamskej zmluvy.
- 6 Podľa článku 2 ods. 1 druhého pododseku druhej vety protokolu prijala Rada Európskej únie 20. mája 1999 rozhodnutie 1999/436/ES, ktorým sa v súlade s príslušnými ustanoveniami Zmluvy o založení Európskeho spoločenstva a Zmluvy o Európskej únii stanovuje právny základ pre všetky ustanovenia alebo rozhodnutia, ktoré tvoria Schengenské *acquis* (Ú. v. ES L 176, s. 17; Mim. vyd. 19/001, s. 152). Z článku 2 tohto rozhodnutia v spojení s prílohou A tohto rozhodnutia vyplýva, že Rada stanovila články 34 EÚ a 31 EÚ, ktoré sú súčasťou hlavy VI Zmluvy o Európskej únii nazvanej „Ustanovenia o spolupráci v oblasti spravodlivosti a vnútorných záležitostí“, za právny základ pre články 54 až 58 DVSD.
- 7 Články 54 až 58 DVSD tvoria kapitolu 3 s názvom „Zákaz dvojitého trestu“, ktorá je súčasťou hlavy III nazvanej „Polícia a bezpečnosť“.

8 Článok 54 DVSD stanovuje:

„Osoba právoplatne odsúdená jednou zo zmluvných strán nesmie byť pre ten istý čin stíhaná inou zmluvnou stranou, a to za predpokladu, že v prípade odsúdenia bol trest už odpykaný alebo sa práve odpykáva, alebo podľa práva štátu, v ktorom bol rozsudok vynesенý, už nemôže byť vykonaný.“

9 Rámcové rozhodnutie Rady 2002/584/SVV z 13. júna 2002 o európskom zatykači a postupoch odovzdávania osôb medzi členskými štátmi (Ú. v. ES L 190, s. 1; Mim. vyd. 19/006, s. 34) v článku 3 nazvanom „Dôvody pre povinné nevykonanie európskeho zatykača“ stanovuje:

„Súdny orgán členského štátu výkonu (ďalej len ‚vykonávajúci súdny orgán‘) odmietne vykonať európsky zatykač v nasledujúcich prípadoch:

...

2. ak vykonávajúci súdny orgán je informovaný o tom, že požadovaná osoba bola s konečnou platnosťou odsúdená niektorým členským štátom za rovnaké trestné činy za predpokladu, že ak bol vynesенý rozsudok, tento rozsudok bol vykonaný alebo je v súčasnosti vykonávaný alebo už nemôže byť vykonaný podľa právnych predpisov členského štátu vynášajúceho rozsudok;

...“

- 10 Článok 4 uvedeného rámcového rozhodnutia nazvaný „Dôvody pre nepovinné nevykonanie európskeho zatykača“ znie takto:

„Vykonávajúci súdny orgán môže odmietnuť vykonať európsky zatykač:

...

4. ak trestné stíhanie alebo trest vyžadanej osoby sú premlčané podľa práva vykonávajúceho členského štátu a príslušné činy spadajú do právomoci členského štátu podľa jeho vlastného trestného práva;

...“

- 11 Právomoc Súdneho dvora rozhodovať v prejudiciálnom konaní o oblastiach, ktoré patria do hlavy VI Zmluvy EÚ je upravená článkom 35 tejto zmluvy.
- 12 Španielske kráľovstvo vyhlásilo, že uznáva právomoc Súdneho dvora rozhodovať v prejudiciálnom konaní o platnosti a výklade aktov uvedených v článku 35 EÚ v súlade s podmienkami uvedenými v odsekoch 2 a 3 písm. a) tohto článku (Ú. v. ES C 120, 1999, s. 24).

13 Podľa článku 24 ES:

„Za výrobky vo voľnom obehú v členskom štáte sa považujú tie výrobky s pôvodom v tretích krajinách, pri ktorých boli splnené dovozné formálne náležitosti a zaplatené clá a poplatky s rovnakým účinkom ako iné splatné a vyrubené clá v tomto členskom štáte, ak sa na tieto výrobky nevzťahuje nárok na plné alebo čiastočné vrátenie týchto ciel a poplatkov.“

Vnútroštátna právna úprava

14 Článok 1 ods. 1 body 1 a 2 organického zákona č. 7/1982 z 13. júla 1982, ktorým sa mení právna úprava v oblasti obehu tovaru v styku s cudzinou a upravuje oblasť trestných činov a správnych deliktov v danej oblasti (BOE č. 181 z 30. júla 1982, s. 20623), určuje:

„1. Trestný čin porušovania predpisov o obehú tovaru v styku s cudzinou, keď je hodnota tovarov alebo majetku jeden milión pesiet a viac, spácha každý, kto:

- (1) dováža alebo vyváža legálne obchodovateľné tovary bez toho, že by ich deklaroval príslušnému colnému úradu;
- (2) vykonáva obchodné činnosti, má v držbe alebo uvádza do obehu legálne obchodovateľné pôvodné tovary zo zahraničia bez toho, že by splnil zákonné podmienky dovozu.“

- 15 V súlade s článkom 847 Trestného poriadku (ley de enjuiciamiento criminal), rozhodnutie Audiencia Provincial agissant, ako orgánu povereného rozhodovaním o odvolaní nemožno napadnúť opravným prostriedkom.

Spor vo veci samej a prejudiciálne otázky

- 16 Podľa názoru Audiencia Provincial de Málaga vyplýva z dôvodných indícií, že k bližšie neurčenému dátumu v roku 1993 sa akcionári a riaditelia spoločnosti Minerva rozhodli doviezť cez prístav Setúbal (Portugalsko) lampový olivový olej (to znamená rafinovaný), pôvodom z Tuniska a Turecka, ktorého dovoz nebol deklarovaný colným úradom. Tovar bol následne odvezený kamiónmi zo Setúbal do Malagy (Španielsko). Obvinení vyhotovili falšované faktúry preto, aby vzbudili presvedčenie, že olej pochádza zo Švajčiarska.
- 17 Podľa vnútroštátneho súdu Supremo Tribunal de Justiça (Portugalsko) vo svojom rozsudku, ktorým rozhodol o zamietnutí odvolania podaného proti rozsudku Tribunal de Setúbal, skonštatoval, že lampový olivový olej dovezený do Portugalska pochádzal v desiatich dodávkach z Tuniska a jednej dodávky z Turecka a že portugalským colným orgánom bol deklarovaný dovoz uvedeného oleja v menšom množstve, ako bol uskutočnený.
- 18 Supremo Tribunal de Justiça oslobodil z dôvodu premlčania dvoch obžalovaných v trestnej veci, ktorú prejednával a o ktorej rozhodol, pričom títo dvaja obžalovaní sú tiež trestne stíhaní vo veci samej.

19 Audiencia Provincial de Málaga uvádza, že musí rozhodnúť o otázke, či došlo k trestnému činu porušovania predpisov o obehu tovaru v styku s cudzinou alebo či naopak o takýto trestný čin nejde z dôvodu právoplatnosti rozsudku Supremo Tribunal de Justicia, alebo v dôsledku skutočnosti, že na území Spoločenstva možno voľne nakladať s týmito tovarmi.

20 Za týchto okolností Audiencia Provincial de Málaga rozhodol prerušiť konanie a položiť Súdnemu dvoru tieto prejudiciálne otázky:

- „1. Zaväzuje právny názor o premlčaní trestného činu, ktorý majú sudy jedného štátu Spoločenstva, sudy ostatných štátov Spoločenstva?

2. Má oslobodenie obžalovaného spod obžaloby z dôvodu premlčania trestného stíhania priaznivé účinky pre obžalovaných v inom štáte Spoločenstva, ak ide o rovnaké skutky? Inak povedané, možno usudzovať, že premlčanie zvýhodňuje tiež obžalovaných v inom štáte Spoločenstva na základe rovnakých skutkov?

3. Ak trestné sudy jedného členského štátu v súvislosti s trestným činom porušovania predpisov o obehu tovaru v styku s cudzinou zistia, že nie je preukázaný pôvod tovaru mimo Spoločenstva a oslobodia obžalovaných spod obžaloby, môžu sudy iného členského štátu rozšíriť zisťovanie skutkového stavu veci s cieľom dokázať, že dovoz tovaru bez zaplataenia cla sa uskutočnil z nečlenského štátu?

4. Ak niektorý súd členského štátu skonštatuje, že nie je dokázané, že bol tovar uvedený na územie Spoločenstva protiprávne, resp. že trestný čin porušovania predpisov o obehu tovaru v styku s cudzinou je premlčaný:

- a) možno daný tovar považovať za tovar vo voľnom obehu na území ostatných členských štátov?

- b) možno uvedenie na trh v inom členskom štáte Spoločenstva, uskutočnené po dovoze do členského štátu, ktorého súd oslobodil obžalovaného spod obžaloby, považovať za samostatný čin, a teda trestný, alebo naopak, za čin neoddeliteľne spätý s dovozom?“

O právomoci Súdneho dvora

- 21 Z bodov 12 a 15 tohto rozsudku vyplýva, že v prejednávanej veci má Súdny dvor právomoc rozhodovať o výklade článku 54 DVSD na základe článku 35 ods. 1 až 3 písm. a) EÚ.

O prejudiciálnych otázkach

O prvej otázke

- 22 Touto otázkou sa vnútroštátny súd v podstate pýta, či sa zásada *ne bis in idem*, zakotvená v článku 54 DVSD, uplatňuje na rozhodnutie súdu zmluvného štátu, ktorým je obžalovaný právoplatne oslobodený spod obžaloby z dôvodu premlčania trestného činu, pre ktorý bolo začaté trestné stíhanie.

- 23 V súlade s uvedeným článkom 54 žiadna osoba nemôže byť trestne stíhaná v zmluvnom štáte za tie isté činy, za ktoré už bola „právoplatne odsúdená [alebo oslobodená spod obžaloby — *neoficiálny preklad*]“ v inom zmluvnom štáte pod podmienkou, že v prípade uloženia trestu bol trest vykonaný, alebo sa vykonáva, alebo už nemôže byť viac vykonaný.
- 24 Hlavná veta obsiahnutá v jedinej vete predstavujúcej článok 54 DVSD nijako neodkazuje na obsah rozsudku, ktorý sa stal právoplatným. Nie je uplatniteľná na iba na odsudzujúce rozsudky (pozri v tomto zmysle rozsudok z tohto dňa, Van Straaten, C-150/05, Zb. s. I-9327, bod 56).
- 25 Zásada *ne bis in idem* zakotvená v článku 54 DVSD sa teda uplatňuje na rozhodnutie súdnych orgánov zmluvného štátu, ktorým je obžalovaný právoplatne oslobodený spod obžaloby pre nedostatok dôkazov (rozsudok Van Straaten, už citovaný, bod 61).
- 26 Z veci samej vyplýva otázka, či záver, ktorý platí v prípade právoplatného oslobodenia spod obžaloby, platí aj v prípade premlčania trestného činu, pre ktorý bolo začaté trestné stíhanie.
- 27 Je totiž nepochybné, že cieľom článku 54 DVSD je vylúčiť to, aby osoba bola z dôvodu, že vykonáva svoje právo na voľný pohyb, stíhaná pre tie isté skutky na území viacerých zmluvných štátov (pozri rozsudky z 11. februára 2003, Gözütok a Brügge, C-187/01 a C-385/01, Zb. s. I-1345, bod 38, a Van Straaten, už citovaný, bod 57). Zabezpečuje občiansky pokoj osobám, ktoré boli právoplatne odsúdené alebo oslobodené spod obžaloby, po tom, ako bolo začaté trestné stíhanie. Tieto osoby musia mať právo slobodne sa pohybovať bez toho, aby sa obávali nových trestných stíhaní za rovnaké činy v inom zmluvnom štáte.

- 28 Neuplatnenie článku 54 DVSD, keď súd zmluvného štátu po podaní obžaloby právoplatne oslobodí obžalovaného spod obžaloby z dôvodu premlčania trestného činu, pre ktorý bolo začaté trestné stíhanie, by však mohlo ohroziť dosiahnutie uvedeného cieľa. Takáto osoba teda musí byť považovaná za osobu, ktorá bola právoplatne odsúdená alebo oslobodená spod obžaloby v zmysle tohto ustanovenia.
- 29 Harmonizácia právnych predpisov zmluvných štátov v oblasti premlčania sa nepochybne neuskutočnila. Žiadne ustanovenie hlavy VI Zmluvy o Európskej únii týkajúcej sa policajnej a súdnej spolupráce v trestných veciach, ktorej články 34 a 31 boli určené ako právny základ článkov 54 až 58 DVSD, ani žiadne ustanovenie Schengenskej dohody alebo samotného DVSD však nepodriaďuje uplatnenie článku 54 DVSD harmonizácii alebo aspoň priblíženiu trestnoprávných predpisov členských štátov v oblasti neprípustnosti trestného stíhania (rozsudok Gözütök a Brügger, už citovaný, bod 32) a všeobecnejšie harmonizácii alebo priblíženiu ich trestnoprávných predpisov (pozri rozsudok z 9. marca 2006, Van Esbroeck, C-436/04, Zb. s. I-2333, bod 29).
- 30 Treba dodať, že zásada *ne bis in idem* stanovená v článku 54 DVSD nevyhnutne znamená, že existuje vzájomná dôvera zmluvných štátov v ich príslušné systémy trestného súdnictva a že každý z uvedených štátov súhlasí s použitím právnej úpravy v oblasti trestného práva, platnej v iných štátoch, ktoré sú zmluvnými stranami, hoci by uplatnenie ich vlastnej právnej úpravy viedlo k inému výsledku (rozsudok Van Esbroeck, už citovaný, bod 30).
- 31 Rámcové rozhodnutie 2002/584 neodporuje uplatneniu zásady *ne bis in idem* v prípade právoplatného oslobodenia spod obžaloby z dôvodu premlčania trestného činu. Jeho článok 4 bod 4, na ktorý sa odvoláva holandská vláda vo svojich pripomienkach, ktoré predložila Súdnemu dvoru, umožňuje vykonávajúcemu súdnemu orgánu odmietnuť vykonať európsky zatykač, najmä vtedy, ak je trestné stíhanie podľa právnych predpisov vykonávajúceho členského štátu premlčané

a skutkové okolnosti patria do právomoci tohto štátu podľa jeho vlastného trestného práva. Využitie tejto možnosti nezávisí od toho, či súd rozhodol o premlčaní trestného stíhania. Prípád, keď bola vyžiadaná osoba právoplatne odsúdená za ten istý čin členským štátom, je upravený článkom 3 bodom 2 uvedeného rámcového rozhodnutia, ustanovením, ktoré uvádza dôvody povinného nevykonania európskeho zatykača.

32 Vzhľadom na zložitosť veci samej je nakoniec potrebné zdôrazniť, že je úlohou vnútroštátneho súdu zistiť, či skutky, o ktorých sa právoplatne rozhodlo, sú zhodné s tými, o ktorých koná.

33 Z predchádzajúcich úvah vyplýva, že na prvú otázku treba odpovedať tak, že zásada *ne bis in idem*, zakotvená v článku 54 DVSD sa uplatňuje na rozhodnutie súdu zmluvného štátu vydané v trestnom konaní, ktorým je obžalovaný právoplatne oslobodený spod obžaloby z dôvodu premlčania trestného činu, pre ktorý bolo začaté trestné stíhanie.

O druhej otázke

34 Svojou druhou otázkou sa vnútroštátny súd v podstate pýta, na ktoré osoby sa zásada *ne bis in idem* môže vzťahovať.

35 V tejto súvislosti vyplýva jasne z textu článku 54 DVSD, že zásada *ne bis in idem* sa vzťahuje len na osoby, ktoré už raz boli právoplatne odsúdené alebo oslobodené spod obžaloby prvýkrát.

- 36 Tento výklad je podporený účelom ustanovení hlavy VI Zmluvy EÚ, tak ako je uvedený v článku 2 prvom odseku štvrtej zarážke EÚ, teda „zachovávať a rozvíjať úniu ako priestor slobody, bezpečnosti a práva, v ktorom je zaručený voľný pohyb osôb spolu s príslušnými opatreniami týkajúcimi sa... prevencie a boja proti zločinosti“.
- 37 Z týchto dôvodov je potrebné odpovedať na druhú otázku tak, že zásada *ne bis in idem* upravená v článku 54 DVSD sa neuplatňuje na iné osoby ako na tie, ktoré už boli právoplatne odsúdené alebo oslobodené spod obžaloby rozhodnutím súdu zmluvného štátu.

O tretej otázke

- 38 Tretia otázka je založená na predpoklade, podľa ktorého trestné súdy členského štátu zisťujú, či nebol preukázaný pôvod tovaru mimo Spoločenstva v súvislosti s trestným činom porušovania predpisov o obehu tovaru v styku s cudzinou.
- 39 Takýto predpoklad je však v rozpore so skutkovými okolnosťami veci samej tak, ako ich opisuje vnútroštátny súd a ako sú uvedené v bodoch 16 až 18 tohto rozsudku.
- 40 Bezpochyby väčšina obvinených vo veci samej vytýka vnútroštátnemu súdu, že nesprávne podal výklad rozsudku Supremo Tribunal de Justiça. Tvrdia, že v rozpore s tým čo je uvedené v rozhodnutí — návrhu na začatie prejudiciálneho konania — Supremo Tribunal de Justiça nerozhodol tak, že množstvá nižšie ako tie, ktoré boli skutočne dovezené do Portugalska, boli deklarované colným úradom. Podľa ich názoru trestné stíhanie, ktorého predmetom je trestný čin porušovania predpisov

o obehu tovaru v styku s cudzinou a trestný čin falšovania a pozmeňovania verejnej listiny, bolo zastavené z dôvodu jeho premlčania, čo je aj uvedené v rozhodnutí súdu, ktoré bolo vydané pred hlavným pojednávaním nariadeným Supremo Tribunal de Justiça. Okrem toho, pokiaľ ide o návrh na občianskoprávnu náhradu škody uplatnený v rámci tohto istého konania, obžalovaní mali byť oslobodení, keďže nebolo dokázané, že skutky spáchali oni.

- 41 V tejto súvislosti je potrebné uviesť, že postup upravený v článku 234 ES sa použije na prejudiciálne konanie v zmysle článku 35 EÚ podľa podmienok upravených v tomto článku (pozri rozsudok zo 16. júna 2005, Pupino, C-105/03, Zb. s. I-5285, point 28). V rámci konania podľa článku 234 ES, ktoré spočíva na jednoznačnom rozdelení úloh medzi vnútroštátnymi súdmi a Súdny dvorom, je pre posúdenie konkrétneho skutkového stavu príslušný vnútroštátny súd. Súdny dvor má teda len právomoc rozhodnúť o výklade a platnosti právnej normy Spoločenstva, a to na základe skutkových okolností, s ktorými ho oboznámil vnútroštátny súd (pozri rozsudky zo 16. júla 1998, Dumon a Froment, C-235/95, Zb. s. I-4531, bod 25, a zo 16. októbra 2003, Traunfellner, C-421/01, Zb. s. I-11941, bod 21).
- 42 V súvislosti s výkladom rozsudku Supremo Tribunal de Justiça, ktorý urobil vnútroštátny súd, prípustnosť tretej otázky vyvoláva pochybnosti.
- 43 Vzhľadom na takýto výklad treba totiž skonštatovať, že chýba tvrdenie, na ktorom spočíva tretia otázka, to znamená oslobodenie obžalovaných spod obžaloby z dôvodu nedostatku dôkazov alebo nedostatočných dôkazov o tom, že tovar má pôvod mimo Spoločenstva.
- 44 Podľa ustálenej judikatúry Súdneho dvora, ak Súdny dvor je v zásade povinný rozhodnúť, keď sa predložené otázky týkajú výkladu práva Spoločenstva, je jeho povinnosťou v prípade výnimočných okolností preskúmať podmienky, v rámci ktorých sa na neho obrátil vnútroštátny súd s cieľom preveriť svoju vlastnú právomoc. Odmietnuť rozhodnúť o prejudiciálnej otázke položenej vnútroštátnym súdom možno len vtedy, keď je zjavné, že požadovaný výklad práva Spoločenstva

nemá žiadny vzťah so skutočnosťou alebo predmetom konania vo veci samej, keď má problém hypotetickú povahu, alebo keď Súdnemu dvoru nie sú známe skutkové a právne okolnosti potrebné na odpovedanie užitočným spôsobom na položené otázky (pozri najmä rozsudok z 11. júla 2006, Chacón Navas, C-13/05, Zb. s. I-6467, body 32 a 33, ako aj citovanú judikatúru).

45 V prejednávanej veci, so zreteľom na skutkové okolnosti, ako ich uviedol vnútroštátny súd, sa tretia otázka týka hypotetického problému.

46 Preto nie je opodstatnené, aby Súdny dvor odpovedal na túto otázku.

O štvrtej otázke

47 Z tých istých dôvodov, aké sú uvedené v bodoch 41 až 45 tohto rozsudku, štvrtá otázka je neprípustná, pokiaľ sa zakladá na tvrdení, že obžalovaní boli oslobodení spod obžaloby z dôvodu nedostatku dôkazov alebo nedostatočných dôkazov. Naopak je prípustná v rozsahu, v akom sa týka prípadu, keď súd členského štátu zistil, že trestné stíhanie pre trestný čin porušovania predpisov o obehu tovarov v styku s cudzinou je premlčané.

O štvrtej otázke písm. a)

48 Svojou štvrtou otázkou písm. a) sa vnútroštátny súd v podstate pýta, či možno z právoplatného rozhodnutia súdu zmluvného štátu, ktorým sa konštatuje premlčanie trestného činu porušovania predpisov o obehu tovarov v styku s cudzinou, vyvodiť záver, že predmetný tovar je vo voľnom obehu na území ostatných členských štátov.

- 49 Podľa článku 24 ES musia byť splnené tri podmienky na to, aby sa za výrobky vo voľnom obehu v členskom štáte považovali výrobky s pôvodom v tretích krajinách. Za takéto výrobky sú totiž považované výrobky, v ktorých prípade, po prvé, boli splnené dovozné formálne náležitosti, po druhé, boli zaplatené clá a poplatky s rovnakým účinkom ako iné splatné a vyrubené clá v tomto členskom štáte, a po tretie, ak sa na tieto výrobky nevzťahuje nárok na plné alebo čiastočné vrátenie týchto ciel a poplatkov.
- 50 Skutočnosť, že súd členského štátu zistí, že trestné stíhanie pre trestný čin porušovania predpisov o obehu tovarov v styku s cudzinou, z ktorého spáchania je obvinený obžalovaný, je premlčané, nemení nič na právnej kvalifikácii predmetných výrobkov.
- 51 Zásada *ne bis in idem* zaväzuje súdy zmluvného štátu len do tej miery, že bráni tomu, aby obžalovaný, ktorý bol právoplatne odsúdený alebo oslobodený spod obžaloby v inom štáte, ktorý je zmluvnou stranou, bol trestne stíhaný druhýkrát za tie isté činy.
- 52 Na štvrtú otázku písm. a) teda treba odpovedať, že trestný súd zmluvného štátu sa nemôže domnievať, že predmetný tovar je vo voľnom obehu na jeho území iba z toho dôvodu, že trestný súd iného zmluvného štátu určil, že došlo k premlčaniu trestného činu porušovania predpisov o obehu tovarov v styku s cudzinou práve v súvislosti s týmto tovarom.

O štvrtej otázke písm. b)

- 53 Svojou štvrtou otázkou písm. b) sa vnútroštátny súd v podstate pýta, či uvedenie na trh v inom členskom štáte Spoločenstva, uskutočnené po dovoze do členského štátu, ktorý oslobodil obžalovaného spod obžaloby z dôvodu premlčania, je súčasťou toho istého činu, alebo je samostatným činom, vzhľadom na dovoz do prvého členského štátu.

- 54 Jediným príslušným kritériom na účely uplatnenia pojmu „ten istý čin“ uvedeným v článku 54 DVSD je kritérium zhodnosti skutkovej podstaty činu, ktorým sa rozumie existencia celku konkrétnych okolností, ktoré sú navzájom nerozlučiteľne spojené (pozri rozsudok Van Esbroeck, už citovaný, bod 36).
- 55 Pokiaľ ide konkrétnejšie o takú situáciu, o akú ide vo veci samej, je potrebné skonštatovať, že môže predstavovať takýto celok činov.
- 56 Konečné posúdenie v tomto zmysle však prináleží príslušným vnútroštátnym orgánom, ktoré musia určiť, či predmetná skutková podstata činov predstavuje súbor skutkov, ktoré sú nerozlučiteľne spojené v čase, priestore, ako aj z hľadiska svojho predmetu (pozri rozsudok Van Esbroeck, už citovaný, bod 38).
- 57 Z predchádzajúcich právnych úvah vyplýva, že uvedenie tovaru na trh v inom členskom štáte, uskutočnené po dovoze do členského štátu, ktorý oslobodil obžalovaného spod obžaloby, je konaním, ktoré môže byť súčasťou „toho istého činu“ v zmysle článku 54 DVSD.

O trovách

- 58 Vzhľadom na to, že konanie pred Súdny dvorom má vo vzťahu k účastníkom konania vo veci samej incidenčný charakter a bolo začaté v súvislosti s prekážkou postupu v konaní pred vnútroštátnym súdom, o trovách konania rozhodne tento vnútroštátny súd. Iné trovky konania, ktoré vznikli v súvislosti s predložením pripomienok Súdnemu dvoru a nie sú trovami uvedených účastníkov konania, nemôžu byť nahradené.

Z týchto dôvodov Súdny dvor (prvá komora) rozhodol takto:

- 1. Zásada *ne bis in idem* zakotvená v článku 54 dohovoru, ktorým sa vykonáva Schengenská dohoda zo 14. júna 1985 uzatvorená medzi vládami štátov hospodárskej únie Beneluxu, Nemeckej spolkovej republiky a Francúzskej republiky o postupnom zrušení kontrol na ich spoločných hraniciach, podpísaného 19. júna 1990 v Schengene, sa uplatňuje na rozhodnutie súdu zmluvného štátu vydané v trestnom konaní, ktorým je obžalovaný právoplatne oslobodený spod obžaloby z dôvodu premlčania trestného činu, pre ktorý bolo začaté trestné stíhanie.**
- 2. Uvedená zásada sa neuplatňuje na iné osoby ako na tie, ktoré už boli právoplatne odsúdené alebo oslobodené spod obžaloby rozhodnutím súdu zmluvného štátu.**
- 3. Trestný súd zmluvného štátu sa nemôže domnievať, že predmetný tovar je vo voľnom obehu na jeho území iba z toho dôvodu, že trestný súd iného zmluvného štátu určil, že došlo k premlčaniu trestného činu porušovania predpisov o obehu tovarov v styku s cudzinou práve v súvislosti s týmto tovarom.**
- 4. Uvedenie tovaru na trh v inom členskom štáte uskutočnené po dovoze do členského štátu, ktorý oslobodil obžalovaného spod obžaloby, je konaním, ktoré môže byť súčasťou „toho istého činu“ v zmysle článku 54 DVSD.**

Podpisy